

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XIII — Nr. 293

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 4 iunie 2001

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECRETE		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
394. — Decret privind numirea unui judecător la Curtea Constituțională.....	1	113C. — Ordin al ministrului afacerilor externe privind anularea unor licențe de export pentru lemn brut...	7
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		238. — Ordin al ministrului muncii și solidarității sociale privind aprobarea Normelor specifice de securitate a muncii pentru fabricarea, depozitarea și trans- portul apei grele.....	7-8
Decizia nr. 71 din 6 martie 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 81 alin. (2) din Legea nr. 168/1999 privind soluționa- rea conflictelor de muncă.....	2-3	239. — Ordin al ministrului muncii și solidarității sociale privind aprobarea Normelor specifice de securitate a muncii pentru vinificație, fabricarea alcoolului, băuturilor alcoolice, berii, drojdiei, amidonului, glucozei și a apei minerale.....	8
Decizia nr. 82 din 8 martie 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 56 alin. 3 și 4, art. 57 alin. 1 și art. 60 alin. 1 din Codul de procedură penală.....	3-5		
Decizia nr. 114 din 24 aprilie 2001 privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 105/1997 pentru soluționarea obiecțiunilor, con- testațiilor și a plângerilor asupra sumelor consta- tate și aplicate prin actele de control sau de impunere ale organelor Ministerului Finanțelor, modificată.....	5-6		

DECRETE

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

privind numirea unui judecător la Curtea Constituțională

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), ale art. 99 alin. (1) și art. 140 alin. (1) și (2) din Constituția României, precum și ale art. 44 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată,

având în vedere demisia domnului judecător Lucian Mihai,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Pe data de 7 iunie 2001 domnul Șerban Viorel Stănoiu se numește în funcția de judecător la Curtea Constituțională în locul și pentru restul perioadei mandatului domnului Lucian Mihai.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

București, 4 iunie 2001.
Nr. 394.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 71

din 6 martie 2001

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 81 alin. (2) din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Gabriela Ghiță	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 81 alin. (2) din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Daewoo Mangalia Heavy Industries” — S.A. în Dosarul nr. R.1.816/2000 al Tribunalului Constanța — Secția civilă, având ca părți pe autorul excepției și Sindicatul liber „Navalistul” din Mangalia.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca fiind nefondată, deoarece accesul liber la justiție nu înseamnă parcurgerea tuturor căilor legale de atac, acestea putând fi exercitate numai în condițiile legii.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 11 aprilie 2000, pronunțată în Dosarul nr. R.1.816/2000, **Tribunalul Constanța — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 81 alin. (2) din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Daewoo Mangalia Heavy Industries” — S.A.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține neconstituționalitatea prevederilor art. 81 alin. (2) din Legea nr. 168/1999, întrucât acest text de lege, prin precizarea cazurilor în care ca urmare a admiterii recursului se poate casa hotărârea pronunțată, iar cauza poate fi trimisă la instanța de fond pentru reluarea judecării, îngreuește dreptul la folosirea căilor de atac, încălcându-se astfel dispozițiile art. 128 din Constituție.

Tribunalul Constanța — Secția civilă, exprimându-și opinia, consideră că excepția este neîntemeiată. Prevederile art. 81 alin. (2) din Legea nr. 168/1999 nu contravin dispozițiilor art. 128 din Constituție, întrucât competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată se stabilesc prin lege. Totodată, în opinia instanței de judecată, Constituția nu stabilește că împotriva fiecărei hotărâri judecătorești se pot exercita toate căile de atac prevăzute de lege. Textul constituțional stabilește că împotriva hotărârilor judecătorești pot fi exercitate căile de atac, în condițiile legii.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale

Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președintele Camerei Deputaților, în punctul său de vedere, consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, fiind de competența exclusivă a legiuitorului instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești. În acest sens este menționată Decizia nr. 1/1994 a Plenului Curții Constituționale, din care rezultă că accesul persoanelor interesate la structurile judecătorești și la mijloacele procedurale se face cu respectarea regulilor de competență și a procedurii de judecată stabilite de lege.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază, de asemenea, că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată în raport cu dispozițiile art. 21 și 128 din Constituție. Se consideră că prevederile art. 81 alin. (2) din Legea nr. 168/1999 nu contravin acestor dispoziții constituționale, întrucât accesul liber la justiție, ce include și dreptul la exercitarea căilor de atac, presupune accesul la toate mijloacele procedurale prin care se îndeplinește justiția, dar instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești este de competența exclusivă a legiuitorului. Totodată Guvernul consideră că instanțele competente să soluționeze conflictele de drepturi sunt judecătorii, ca instanțe de fond, și tribunalele, ca instanțe de recurs. Referitor la prevederile art. 71 și 72 din Legea nr. 168/1999, în punctul de vedere al Guvernului se arată că acestea nu contravin dispozițiilor constituționale care consacră principiul liberului acces la justiție și nici celor ale art. 49 din Legea fundamentală referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Președintele Senatului nu a comunicat punctul său de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale președintelui Camerei Deputaților și Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 81 alin. (2) din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 582 din 29 noiembrie 1999, prevederi al căror cuprins este următorul: „(1) În caz de admitere a recursului, instanța va judeca în fond cauza.

(2) Prevederile alin. (1) nu se aplică în următoarele situații:

a) soluționarea cauzei de instanța de fond s-a făcut cu încălcarea prevederilor legale referitoare la competență;
b) judecata în fond a avut loc în lipsa părții care nu a fost legal citată.”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că aceste prevederi contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 21 și 128, care prevăd următoarele:

— Art. 21 alin. (1): „Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.

(2) Nici o lege nu poate îngădi exercitarea acestui drept.“

— Art. 128: „Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii.“

Analizând aceste susțineri, Curtea Constituțională constată că sunt neîntemeiate și, în consecință, urmează să le respingă. Prevederile art. 81 alin. (2) din Legea nr. 168/1999 nu îngădesc accesul liber la justiție și nici nu interzic folosirea căilor de atac, ci, dimpotrivă, reglementează soluționarea litigiilor de muncă (a conflictelor de drepturi) de către instanțele judecătorești, prevăzând două grade de jurisdicție — soluționarea în fond a cauzei și recursul. Posibilitatea utilizării unei singure căi de atac ordinară (recursul), cu termen procedural mai scurt în raport cu cel prevăzut în Codul de procedură civilă, ca urmare a suprimării căii de atac a apelului, are ca finalitate asigurarea celerității soluționării unor asemenea litigii, iar nu încălcarea drepturilor fundamentale invocate. În același

sens Curtea reține, chiar din perspectiva dispozițiilor constituționale ale art. 128, precum și ale art. 125 alin. (3), text potrivit căruia: „Competența și procedura sunt stabilite de lege“, că Legea fundamentală a statornicit puterea autorității legiuitoare de a reglementa „competența“, „procedura“, precum și „căile de atac“, în raport cu specificul domeniilor litigioase reglementate.

De altfel, referitor la aceste aspecte, Curtea Constituțională a statuat, prin Decizia Plenului nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, că „legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, ca și modalitățile de exercitare a drepturilor procedurale, principiul liberului acces la justiție presupunând posibilitatea neîngrădită a celor interesați de a utiliza aceste proceduri, în formele și în modalitățile instituite de lege“.

Aceste considerente, precum și soluția pronunțată își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, deoarece nu au intervenit elemente noi de natură să determine modificarea jurisprudenței Curții.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 81 alin. (2) din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Daewoo Mangalia Heavy Industries“ — S.A. în Dosarul nr. R.1.816/2000 al Tribunalului Constanța — Secția civilă.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 martie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 82 din 8 martie 2001

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 56 alin. 3 și 4, art. 57 alin. 1 și art. 60 alin. 1 din Codul de procedură penală

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 56 alin. 3 și 4, art. 57 alin. 1 și art. 60 alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Anton Sommert în dosarele nr. 1.318/2000 și nr. 1.319/2000 ale Curții Supreme de Justiție — Secția penală.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 1 martie 2001, fiind consemnate în încheierea din acea dată, când Curtea, la cererea autorului excepției, a amânat pronunțarea la data de 6 martie 2001 și apoi la data de 8 martie 2001.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierile din 20 iunie 2000, pronunțate în dosarele 1.318/2000 și nr. 1.319/2000, **Curtea Supremă de Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 56 alin. 3 și 4, art. 57 alin. 1 și art. 60 alin. 1 din Codul de procedură penală**, excepții ridicate de Anton Sommert.

În motivarea excepțiilor de neconstituționalitate se susține că aceste prevederi legale sunt neconstituționale, întrucât contravin dispozițiilor din Legea fundamentală cuprinse în: art. 16 alin. (1) care reglementează egalitatea în drepturi a cetățenilor, fără privilegii și fără discriminări; art. 20 alin. (1) și (2) care reglementează interpretarea și aplicarea dispozițiilor constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor în concordanță cu tratatele internaționale privind drepturile omului la care România este parte, iar dacă există neconcordanțe între acestea și legile interne, au prioritate reglementările internaționale; art. 22 alin. (1) care reglementează garantarea dreptului la viață,

la integritate fizică și psihică a persoanei; art. 24 alin. (1) care reglementează garantarea dreptului la apărare; art. 31 alin. (1) care reglementează dreptul persoanei de a avea acces la orice informație de interes public; art. 123 alin. (1) și (2) care reglementează baza legală a înfăptuirii justiției și, respectiv, independența judecătorului și art. 128 care reglementează folosirea căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești.

Totodată autorul excepției consideră că textele legale criticate vin, de asemenea, în contradicție cu art. 6, 7, 8, 10, 12 și cu art. 20 alin. (2) din Declarația Universală a Drepturilor Omului, precum și cu art. 1, 6, 13 și 17 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, fără a se dezvolta însă motivele pentru care aceste neconcordanțe sunt invocate.

Curtea Supremă de Justiție — Secția penală, exprimându-și opinia, consideră excepția ca fiind neîntemeiată, apreciind că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

În conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, arată că „înstituirea unei proceduri speciale în cazul judecării cererii de strămutare, procedură care nu contravine nici unei prevederi constituționale, se explică prin aceea că strămutarea unei cauze penale nu numai că nu afectează cu nimic judecarea în fond a procesului, ci strămutarea se face tocmai în scopul de a se asigura condiții mai bune de judecată, dacă instanța supremă sau, după caz, procurorul general ori ministrul justiției deține unele date că judecătorii cauzei penale nu pot fi imparțiali, fiind interesați în pronunțarea unei anume soluții”. În consecință, se apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Prevederile legale criticate au următoarea redactare:

— art. 56 alin. 3 și 4: „*Suspendarea judecării cauzei poate fi dispusă de președintele Curții Supreme de Justiție la primirea cererii, sau de către Curtea Supremă de Justiție după ce aceasta a fost învestită.*”

Cererea făcută de ministrul justiției sau de procurorul general suspendă de drept judecarea cauzei.”

— art. 57 alin. 1: „*Președintele Curții Supreme de Justiție cere, pentru lămurirea instanței, informații de la președintele instanței ierarhice superioare celei la care se află cauza a cărei strămutare se cere, comunicându-i totodată termenul fixat pentru judecarea cererii de strămutare.*”

— art. 60 alin. 1: „*Curtea Supremă de Justiție dispune, fără arătarea motivelor, admiterea sau respingerea cererii.*”

Textele constituționale invocate sunt:

— art. 16 alin. (1): „*Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.*”

— art. 20: „*(1) Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte.*”

(2) Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale.”

— art. 22 alin. (1): „*Dreptul la viață, precum și dreptul la integritate fizică și psihică ale persoanei sunt garantate.*”

— art. 24 alin. (1): „*Dreptul la apărare este garantat.*”

— art. 31 alin. (1): „*Dreptul persoanei de a avea acces la orice informație de interes public nu poate fi îngrădit.*”

— art. 123: „*(1) Justiția se înfăptuiește în numele legii.*”

(2) Judecătorii sunt independenți și se supun numai legii.”

— art. 128: „*Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii.*”

I. Principiul constituțional al liberului acces la justiție, prevăzut la art. 21, are semnificația că acest drept trebuie asigurat la toate structurile judecătorești — judecătorii, tribunale, curți de apel, Curtea Supremă de Justiție — și în privința tuturor căilor de atac prevăzute de lege. În aceste condiții, prin lege pot fi instituite reguli deosebite în considerarea unor situații diferite. În consecință, este dreptul exclusiv al legiuitorului de a stabili regula potrivit căreia hotărârea de strămutare nu este supusă nici unei căi de atac, deoarece prin aceasta instanța nu se pronunță asupra fondului, iar exercitarea unor căi de atac ar prelungi nejustificat judecarea definitivă a cauzelor.

Nici dreptul la apărare, consacrat prin dispozițiile art. 24 alin. (1) din Constituție, nu este încălcat, întrucât acesta se realizează cu prilejul judecării pe fond a cauzei și al soluționării căilor de atac. Mai mult, art. 59 alin. 2 din Codul de procedură penală prevede că, atunci „*Când părțile se înfățișează, se ascultă și concluziile acestora*”. În consecință, de vreme ce nu se judecă fondul cauzei, nu se poate susține că interesele justițiabililor ar fi prejudiciate. În realitate faptele asupra cărora este chemată să se pronunțe instanța competentă să judece cererea de strămutare nu țin de pricina însăși, ci de asigurarea condițiilor pe care le implică normele procedurale, respectiv nepărtinirea și obiectivitatea în soluționarea cauzei, condiții care vizează toate părțile în proces, indiferent de calitatea lor procesuală.

Așa fiind, susținerea autorului excepției privind încălcarea dispozițiilor art. 24 alin. (1) și ale art. 128 din Constituție nu poate fi primită și, în consecință, sub acest aspect, excepția nu este întemeiată, urmând să fie respinsă.

De altfel, Curtea Constituțională a mai soluționat o excepție care privea neconstituționalitatea reglementării instituției strămutării, însă în cadrul procesului civil. Astfel, prin Decizia nr. 92 din 11 septembrie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 297 din 20 noiembrie 1996, în temeiul unor argumente similare celor avute în vedere în prezenta decizie, Curtea a respins excepția.

În legătură cu pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 22 alin. (1) din Constituție, în care se garantează dreptul persoanei la viață și la integritate fizică și psihică, Curtea reține că referirea făcută de autorul excepției la acest text constituțional nu prezintă legătură cu obiectul litigiului, fiind evident că strămutarea judecării unei cauze de la o instanță la alta nu poate avea semnificația unei măsuri care să pericliteze viața sau integritatea fizică ori psihică a celui ce solicită această procedură. De aceea, și sub acest aspect, excepția de neconstituționalitate urmează să fie respinsă.

II. De asemenea nu poate fi primită nici critica referitoare la dispozițiile art. 56 alin. 4 din Codul de procedură penală, potrivit cărora „*Cererea făcută de ministrul justiției sau de procurorul general suspendă de drept judecarea cauzei*”, în sensul că acest text de lege ar încălca dispozițiile art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție. Curtea Constituțională a decis în mod constant că principiul egalității implică un

tratament juridic egal pentru toți cetățenii aflați în situații egale, fără discriminări și fără privilegii. În același timp însă principiul egalității nu este lezat atunci când legiuitorul stabilește un tratament juridic diferit în situații diferite, condițiile de exercitare a aceluiași drept putând fi diferite în raport cu situațiile specifice în care se află titularul. În acest sens Curtea s-a pronunțat, de exemplu, prin Decizia nr. 4 din 16 ianuarie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 58 din 19 martie 1996, și prin Decizia nr. 135 din 5 noiembrie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 17 decembrie 1996.

Curtea constată însă că prevederea art. 56 alin. 4 teza întâi din Codul de procedură penală, conform căreia judecarea cauzei se suspendă de drept dacă cererea de strămutare este făcută de ministrul justiției, este neconstituțională, și anume în raport cu principiul separației puterilor în stat. Este adevărat că în Constituție acest principiu nu este consacrat *in terminis*, dar, astfel cum a statuat Curtea în jurisprudența sa (de exemplu, prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 17 octombrie 1996), existența principiului separației puterilor în stat poate fi dedusă din ansamblul reglementărilor constituționale, îndeosebi din

acelea având ca obiect precizarea funcțiilor autorităților publice și a raporturilor dintre acestea.

Într-adevăr ministrul justiției, ca membru al Guvernului, care exercită conducerea generală a administrației în domeniul justiției, nu poate interveni în actul de justiție, aceasta având semnificația unei ingerințe a executivului în activitatea autorității judecătorești.

În ceea ce privește reglementarea din teza a doua a textului de lege criticat, prin care se prevede că cererea de strămutare făcută de procurorul general suspendă de drept judecarea cauzei, Curtea reține că această reglementare este constituțională, atâta timp cât art. 130 alin. (1) din Constituție consacră poziția specială a Ministerului Public, care, „În activitatea judiciară, [...] reprezintă interesele generale ale societății și apără ordinea de drept, precum și drepturile și libertățile cetățenilor“. De altfel, instituția Ministerului Public este reglementată în Constituție alături de „Instanțele judecătorești“, în cadrul cap. VI („Autoritatea judecătorească“) din titlul III („Autoritățile publice“).

III. Celelalte susțineri ale autorului excepției nu au relevanță în cauză, ele, de altfel, nefiind argumentate de către acesta (așa cum este de exemplu, referirea la dreptul la informare sau enumerarea aleatorie a unor prevederi din diverse documente internaționale).

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 din Legea nr. 47/1992, republicată, cu majoritate de voturi în ceea ce privește dispozițiile art. 56 alin. 1 teza întâi din Codul de procedură penală și cu unanimitate de voturi în privința celorlalte dispoziții,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

1. Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de Anton Sommert în dosarele nr. 1.318/2000 și nr. 1.319/2000 ale Curții Supreme de Justiție — Secția penală și constată că sunt neconstituționale dispozițiile art. 56 alin. 4 teza întâi din Codul de procedură penală, referitoare la caracterul suspensiv al cererii de strămutare formulate de ministrul justiției.

2. Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 56 alin. 3, ale art. 56 alin. 4 teza a doua, ale art. 57 alin. 1 și ale art. 60 alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de același autor în aceleași dosare. Definitivă și obligatorie.

Decizia se comunică Guvernului și celor două Camere ale Parlamentului.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 martie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 114

din 24 aprilie 2001

privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 105/1997 pentru soluționarea obiecțiilor, contestațiilor și a plângerilor asupra sumelor constatate și aplicate prin actele de control sau de impunere ale organelor Ministerului Finanțelor, modificată

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Gabriela Ghiță	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 105/1997 pentru soluționarea obiecțiilor, contestațiilor și a plângerilor asupra sumelor constatate și aplicate prin actele de control sau de impunere ale organelor Ministerului Finanțelor, modificată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Vipet 38“ — S.R.L. în Dosarul nr. 1.050/1999 al Curții de Apel București — Secția contencios administrativ.

La apelul nominal Ministerul Finanțelor Publice este reprezentat de consilier juridic Nicoleta Neaguț. Lipsesc

autorul excepției și celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul părții prezente arată că excepția este inadmisibilă, deoarece Legea nr. 105/1997 a fost abrogată ulterior sesizării, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2001.

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere că legea criticată a fost abrogată expres, solicită respingerea excepției ca fiind inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 27 aprilie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 1.050/1999, **Curtea de Apel București — Secția contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 105/1997 pentru soluționarea obiecțiilor, contestațiilor și a plângerilor asupra sumelor constatate și aplicate prin actele de control sau de impunere ale organelor Ministerului Finanțelor, modificată.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Vipet 38” — S.R.L. din București, cu ocazia soluționării unei acțiuni în contencios administrativ, având ca obiect anularea unui act de control încheiat de Administrația financiară a Sectorului 3 București.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 11, ale art. 16 alin. (2), ale art. 21, 24, 48 și 49, precum și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Instanța de judecată, exprimându-și opinia, apreciază că dispozițiile legale criticate contravin art. 11, 24, 48 și 49 din Constituție, precum și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În ceea ce privește critica în raport cu prevederile constituționale ale art. 16 alin. (2) și ale art. 21, instanța de judecată consideră că excepția este inadmisibilă.

Potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, având în vedere și jurisprudența în materie a Curții Constituționale, apreciază că excepția este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor,

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 105/1997 pentru soluționarea obiecțiilor, contestațiilor și a plângerilor asupra sumelor constatate și aplicate prin actele de control sau de impunere ale organelor Ministerului Finanțelor, modificată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Vipet 38” — S.R.L. în Dosarul nr. 1.050/1999 al Curții de Apel București — Secția contencios administrativ.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 aprilie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

LUCIAN MIHAI

sustinerea părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum este invocată de autorul acesteia, îl constituie dispozițiile Legii nr. 105/1997 pentru soluționarea obiecțiilor, contestațiilor și a plângerilor asupra sumelor constatate și aplicate prin actele de control sau de impunere ale organelor Ministerului Finanțelor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 136 din 30 iunie 1997, modificată prin Ordonanța Guvernului nr. 13/1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 36 din 29 ianuarie 1999.

În esență, critica de neconstituționalitate constă în susținerea potrivit căreia procedura administrativ-jurisdicțională prealabilă instituită prin dispozițiile Legii nr. 105/1997 încalcă prevederile constituționale ale art. 48, 24, 21, ale art. 16 alin. (2), ale art. 49, 11, precum și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția, Curtea constată că ulterior sesizării sale a fost emisă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13 din 26 ianuarie 2001 privind soluționarea contestațiilor împotriva măsurilor dispuse prin actele de control sau de impunere întocmite de organele Ministerului Finanțelor Publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 62 din 6 februarie 2001. Potrivit art. 16 din ordonanță, pe data intrării ei în vigoare se abrogă Legea nr. 105/1997 pentru soluționarea obiecțiilor, contestațiilor și a plângerilor asupra sumelor constatate și aplicate prin actele de control sau de impunere ale organelor Ministerului Finanțelor, modificată.

Așa fiind, rezultă că în temeiul dispozițiilor art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, potrivit căreia aceasta „[...] decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, de care depinde soluționarea cauzei”, dispoziții coroborate cu cele ale art. 23 alin. (6) din aceeași lege, care prevăd că „[...] excepția este inadmisibilă, fiind contrară prevederilor alin. (1) [...]”, excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 105/1997, ce face obiectul prezentului dosar, a devenit inadmisibilă ulterior sesizării legale a Curții Constituționale prin Încheierea din 27 aprilie 2000 a Curții de Apel București — Secția contencios administrativ. În consecință excepția de neconstituționalitate urmează să fie respinsă.

Magistrat-asistent,
Doina Suliman

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AFACERILOR EXTERNE

ORDIN privind anularea unor licențe de export pentru lemn brut

Ministrul afacerilor externe,
în temeiul art. 4 din Hotărârea Guvernului nr. 215/1992 privind regimul licențelor de export și import al României,
având în vedere prevederile art. 6 alin. (5) și ale art. 2 pct. 21 din Hotărârea Guvernului nr. 21/2001 privind
organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Externe,
în baza art. 3 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 295/2001 privind aprobarea volumului maxim de masă lem-
noasă care se va recolta în anul 2001,
ținând seama de Scrisoarea Regiei Naționale a Pădurilor nr. 5.435/FG din 3 aprilie 2001,
emite următorul ordin:

Articol unic. — Se anulează licențele de export pentru publicării prezentului ordin în Monitorul Oficial al României,
lemn brut, pentru cantitățile nerealizate până la data Partea I, menționate în anexa la prezentul ordin.

Ministrul afacerilor externe,
Mircea Geoană

București, 19 aprilie 2001.
Nr. 113C.

ANEXĂ

LISTA cuprinzând licențele de export pentru lemn brut anulate

Nr. crt.	Exportatorul	Numărul licenței	Data emiterii licenței
1.	Societatea Comercială „INDEPENDENT SERVICE”—S.R.L.	E/01/244833	21 martie 2001
2.	Societatea Comercială „AGROFOREST AMI”—S.R.L.	E/01/244848	22 martie 2001
3.	Societatea Comercială „ROMANA LEMN”—S.R.L.	E/01/244853	22 martie 2001
4.	Societatea Comercială „ROMANA LEMN”—S.R.L.	E/01/244852	22 martie 2001
5.	Societatea Comercială „ADIOR”—S.R.L.	E/01/244850	22 martie 2001
6.	Societatea Comercială „SCHACO TRADE”—S.R.L.	E/01/244864	22 martie 2001
7.	Societatea Comercială „SCHACO TRADE”—S.R.L.	E/01/244865	22 martie 2001
8.	Societatea Comercială „SOUKUP ROMANIA IMPORT-EXPORT”—S.R.L.	E/01/244839	22 martie 2001
9.	Societatea Comercială „SOUKUP ROMANIA IMPORT-EXPORT”—S.R.L.	E/01/244840	22 martie 2001
10.	Societatea Comercială „PRUNUS FOREST”—S.R.L.	E/01/244891	23 martie 2001
11.	Societatea Comercială „PRUNUS FOREST”—S.R.L.	E/01/244882	23 martie 2001
12.	Societatea Comercială „PRUNUS FOREST”—S.R.L.	E/01/244881	23 martie 2001

MINISTERUL MUNCII ȘI SOLIDARITĂȚII SOCIALE

ORDIN privind aprobarea Normelor specifice de securitate a muncii pentru fabricarea, depozitarea și transportul apei grele

Ministrul muncii și solidarității sociale,
având în vedere:

- art. 5 alin. (5) și pct. 5 din anexa nr. 2 din Legea privind protecția muncii nr. 90/1996, republicată;
- art. 3 lit. b) și art. 14 lit. D pct. 4 din Hotărârea Guvernului nr. 4/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Muncii și Solidarității Sociale;
- Avizul Consiliului tehnico-economic al Ministerului Muncii și Protecției Sociale nr. 20 din 10 octombrie 2000,
emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Normele specifice de securitate a muncii pentru fabricarea, depozitarea și transportul apei grele, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Normele prevăzute la art. 1 intră în vigoare în termen de 30 de zile de la data publicării prezentului ordin în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 3. — Normele specifice de securitate a muncii pentru fabricarea, depozitarea și transportul apei grele sunt obligatorii pentru activitățile cu acest profil și se difuzează

celor interesați prin inspectoratele teritoriale de muncă și prin alți agenți autorizați de Ministerul Muncii și Solidarității Sociale.

Ministrul muncii și solidarității sociale,
Marian Sârbu

București, 17 aprilie 2001.
Nr. 238.

MINISTERUL MUNCII ȘI SOLIDARITĂȚII SOCIALE

ORDIN

privind aprobarea Normelor specifice de securitate a muncii pentru vinificație, fabricarea alcoolului, băuturilor alcoolice, berii, drojdiei, amidonului, glucozei și a apei minerale

Ministrul muncii și solidarității sociale,
având în vedere:

- art. 5 alin. (5) și pct. 5 din anexa nr. 2 din Legea privind protecția muncii nr. 90/1996, republicată;
- art. 3 lit. b) și art. 14 lit. D pct. 4 din Hotărârea Guvernului nr. 4/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Muncii și Solidarității Sociale;
- Avizul Consiliului tehnico-economic al Ministerului Muncii și Solidarității Sociale nr. 2 din 26 ianuarie 2001, emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Normele specifice de securitate a muncii pentru vinificație, fabricarea alcoolului, băuturilor alcoolice, berii, drojdiei, amidonului, glucozei și a apei minerale, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Normele prevăzute la art. 1 intră în vigoare în termen de 30 de zile de la data publicării prezentului ordin în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Începând cu aceeași dată se abrogă Normele de protecție a muncii în industria vinului, berii, spiritului,

amidonului, drojdiei și a apelor minerale, emise de Ministerul Industriei Alimentare — ediția 1989.

Art. 3. — Normele specifice de securitate a muncii pentru vinificație, fabricarea alcoolului, băuturilor alcoolice, berii, drojdiei, amidonului, glucozei și a apei minerale sunt obligatorii pentru activitățile cu profil și se difuzează celor interesați prin inspectoratele teritoriale de muncă și prin agenți autorizați de Ministerul Muncii și Solidarității Sociale.

Ministrul muncii și solidarității sociale,
Marian Sârbu

București, 17 aprilie 2001.
Nr. 239.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.
Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro